

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/216/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7711216306
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7711216306.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému F. P., P., P. XXXX/XX, v súčasnosti na neznámom mieste, o zaplatenie 2 788,31 € s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: XX XXX XXX, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce 7C/39/2012-41 z 19.6.2012 v znení dopĺňacieho uznesenia 7C/39/2012-131 z 12.12.2013

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie v znení dopĺňacieho uznesenia vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka. Žalobcovi a žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením 7C/39/2012-41 z 19.6.2012 konanie zastavil, vrátil žalobcovi súdny poplatok 160,37 € prostredníctvom príslušného daňového úradu a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uznesenia uviedol, o. i., že o náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods.1 písm. c) O. s. p. a nepriznal náhradu trov vedľajšiemu účastníkovi z toho dôvodu, že vedľajší účastník je združením založeným na ochranu spotrebiteľa a teda sa predpokladá pomoc zo strany združenia založeného za týmto účelom, nie zo strany zvoleného zástupcu združenia, že účelom združenia podľa ich stanov je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p), že združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva a ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta, musí jeho trovy znášať z vlastných prostriedkov a, že nezistil účelnosť vynaložených trov právneho zast., pretože sa „nejednalo“ o zložitý spor.

Proti uzneseniu, a to len proti výroku o náhrade trov konania, podal včas odvolanie vedľajší účastník z nasledujúcich dôvodov. Súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 146 ods.1 písm. c) O. s. p. Rozhodnúť však mal podľa § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. Z napadnutého uznesenia sa nedá zistiť, prečo na vec neaplikoval § 146 ods.2 prvá veta O. s. p., keď je nesporné, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania. Súd argumentuje neúčelnosť jeho trov s poukazom na jeho právny status a na jeho možnosť využívať podporu ministerstva. Argumentácia súdu o tom, že vzhľadom na jeho predmet činnosti mu náhrada trov konania za právne služby nepatrí, je pre neho nepresvedčivá, keď ten istý súd bez problémov a bez akýchkoľvek úvah o účelnosti, priznáva náhradu trov konania spoločnosti, ktorá patrí k najväčším nadnárodným spoločnostiam v EÚ v segmente vymáhania pohľadávok a túto činnosť vykonáva takisto v rámci svojho predmetu činnosti a náhradu trov konania mu priznáva v prevažnej väčšine prípadov v rozpore s § 172 ods.9 O. s. p., platobnými rozkazmi (ďalej len PR), ktorými mu priznáva aj náhradu za úkon právnej služby, ktorý nemá v advokátskej tarife oporu a ani nie je uskutočňovaný v rámci súdneho konania a to „písomné podanie protistrane - pokus o zmier“,

ako si ho uplatnil v žalobe aj v tomto konaní. Nerovnaký prístup súdu k nemu a k žalobcovi je zrejmý. Mylný je aj názor súdu o tom, kto komu poskytuje pomoc, keď zmiešava jeho postavenie v konaní ako vedľajšieho účastníka podporujúceho spotrebiteľa s postavením jeho zástupcu, ktorý poskytuje právne služby jemu. K odôvodneniu napadnutého uznesenia, aj čo sa týka úvah o podpore zo strany ministerstva ďalej dodal. Vzhľadom na státisíce konaní, ktoré vyvolávajú ekonomicky, materiálne a personálne vybavení dodávateľa a vymáhačské spoločnosti, nemajú neziskové združenia žiadnu šancu držať so žalobcami krok, čo dodávateľom maximálne vyhovuje, lebo majú na súdoch voľné pole pôsobnosti. V tom momente, ako sa nájde efektívny spôsob pre činnosť združení, s pomocou advokátskych kancelárií, vynoria sa ihneď úvahy o nehospodárnosti, nadbytočnosti a účelovosti právneho zast., s poukazom na množstvo vecí a náhradu trov právneho zast. Ale veď o to ide, aby sa nečestným dodávateľom a vymáhačským spoločnostiam neoplatilo skupovať premlčaná pohľadávky, ktoré v sebe obsahujú nemorálne úroky, neprijateľné a teda absolútne neplatné zmluvné podmienky a znásobené sankčné mechanizmy, spoliehajúc sa na to, že neinformovaní a rezignovaní spotrebiteľia sa brániť nebudú a súd spotrebiteľom ochranu ex offa neposkytne. Pri takomto rozhodovaní o náhrade trov konania sa dodávateľom a vymáhačským spoločnostiam stále oplatí zahľcovať súdy na Slovensku tisícami ďalších žalôb. Nič neriskujú. Citoval znenie čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl.38 a čl.47 Charty základných práv EÚ. Konštatovania súdu, o neúčelnosti nim vynaložených nákladoch na zastupovanie, objektívne prispievajú k ochrane hospodárskych záujmov vymáhačských a dodávateľských organizácií, ktorých hospodárska politika je založená na používaní neprijateľných zmluvných podmienok, nekálnych obchodných praktík a v masovom uplatňovaní premlčaných pohľadávok. Jeho cieľom, je vstúpiť čo do najväčšieho počtu spotrebiteľských vecí a ideálne by bolo, ak by mohol vstúpiť do všetkých, ale v jeho možnostiach je vstúpiť len do zlomku týchto vecí. Verí však, že časom, po preniknutí spotrebiteľského práva do povedomia všetkých zúčastnených, nebude do čoho vstúpiť, nakoľko žaloby dodávateľov budú založené na čestných a morálnych postupoch a súdy zabezpečia ochranu spotrebiteľov z úradnej moci. Prax ho presvedča, že táto jeho predstava, je ešte od reality značne vzdialená. Nie on určuje počty spotrebiteľských vecí na súdoch svojimi vstupmi do nich, ale vymáhačské a dodávateľské organizácie, ktoré podávajú žaloby. Nie on je príčinou. On je následkom príčiny. Môže vstúpiť len do konania, ktoré niekto začal. Súd sa však vo vzťahu k žalobcovi nepozastavuje nad tým, že vstupuje do desiat tisícov sporov podávaním typovo rovnakých žalôb, zastúpený advokátom a že priznáva žalobcovi náhradu trov konania. súd nezisťoval v žiadnom konaní, koľko zamestnancov má žalobca a koľko z nich je právnikov. Pýtal sa, prečo sa súd nepozastavuje nad tým, že silná spoločnosť, akou je právny predchodca žalobcu postúpila pohľadávky žalobcovi, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok, ako predmetom svojej činnosti a prečo sa táto inkasná spoločnosť, patriaca k najväčším v EÚ, ktorá podľa svojej internetovej stránky zamestnáva na Slovensku 210 zamestnancov, dáva zastupovať silnou advokátskou kanceláriou, proti slabým spotrebiteľom. Prečo súdu u žalobcu nevedí, že tak robí, napriek tomu, že vykonáva svoj predmet činnosti? Ale uňho to prekáža? Zatiaľ nepostrehol, od toho istého súdu argumentáciu, používanú proti nemu, že žalobca, ktorý má vo svojom predmete činnosti vymáhanie pohľadávok, tak má robiť sám, bez služieb advokáta. Žalobca v desiat tisícoch typových žalôb je zastúpený advokátom. Zatiaľ sa na súdoch, ktoré sú toho názoru, že združeniu, ktoré bráni celospoločenský a újinný záujem na ochranu spotrebiteľov, náhrada trov konania nepatrí, nestretol s úvahami súdov, že žalobcovi, pri ochrane len jeho vlastných hospodárskych záujmov, by náhrada trov konania potom takisto nemala patriť. Naopak, súdy bez akýchkoľvek pochybností žalobcovi náhradu trov konania priznávajú, a to aj za úkon, ktorý už mnoho rokov nemá v advokátskej tarife oporu a ktorý ani nie je uskutočňovaný v rámci súdneho konania, a ktorý si žalobca uplatňuje vo väčšine žalôb, a to „písomné podanie protistrane - pokus o zmier“. Je evidentné, že žalobca ignoruje práva spotrebiteľov. Pre neho je rozhodujúce len zistenie, či do konania vstúpil alebo nie. Nič neriskuje. Ak do konania nevstúpi, súd jeho žalobe aj s požiadavkou na náhradu trov konania vyhovie. Ak do konania vstúpi, žalobu zoberie späť, počítajúc s tým, že súd ho na náhradu trov konania nezaviaže. Hospodárske záujmy žalobcu sú tým dostatočne chránené a nič ho neodrádza vo svojej nekalej činnosti pokračovať. Navrhol zistiť, napr., za posledné 2 roky, v koľkých konaniach zoberal žalobca žalobu späť, alebo bol neúspešný, v konaniach, do ktorých nevstúpil a v koľkých, do ktorých vstúpil. Ešte lepšie to môžu ilustrovať porovnanie výsledkov konaní na súde, na ktorom pôsobí s hociktorým jeho susedným súdom, na ktorom nepôsobí. Toto zistenie by malo byť dostatočným argumentom na preukázanie účelnosti, hospodárnosti a nenadbytočnosti jeho vstupovania do konaní, prostredníctvom advokáta. Samozrejme, z hľadiska záujmov žalobcu ide uňho o účelové, nadbytočné a nehospodárne právne zast. Príklady tejto disproporcie na jednotlivých súdoch zhromažďuje, a už teraz je zrejmé, že túto disproporciu nebude možné zdôvodniť. Faktom je, že súdy dlhodobo vybavovali spotrebiteľskú agendu vydávaním PR, a to v drvivej väčšine v rozpore s § 172 ods.9 O. s. p., príp. rozsudkami pre zmeškanie, v rozpore s § 153b ods.5 písm. d) O. s. p. Mnohé súdy

tak robia naďalej. Preto je možné, že niektoré súdy môžu chápať jeho aktivity, len ako príčinu nárastu práce. Takýto prístup k spotrebiteľskej agende, by však už v súčasnosti nemal mať v spoločnosti miesto. Úloha súdov je pri zjednaní nápravy v spotrebiteľskom právnom prostredí jedinečná a nezastupiteľná. Ide o to, ako sa jej súdy zhostia. Príčinou sú žaloby, ktoré nemali byť vôbec podané. Postup súdov, aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania určí, či podávanie takýchto žalôb bude bez rizika hospodárskej straty dodávateľov a vymáhačských spoločností pokračovať alebo sa veľmi rýchlo zastaví. Súdy majú nezastupiteľnú úlohu v spotrebiteľskej agende pri zvyšovaní životnej úrovne spotrebiteľov, ktorými sú vlastne všetci občania a takto majú možnosť prispievať k prosperite celej spoločnosti. On chce byť v tomto procese nápomocný, pokiaľ mu v tom súdy SR nebudú brániť. Desaťtisíce občanov, sú v dôsledku splácania úžerníckych úverov alebo úverov zaťažených neprijateľným sankčným mechanizmom, a to často z premlčaných nárokov, od trhu odstavené. Okrem základných potravín a vecí na prežitie, si nie sú schopní kúpiť žiaden spotrebný tovar, čo brzdí výrobu a celkový rozvoj spoločnosti. K odôvodneniu napadnutého uznesenia ďalej dodal. Súd v podstate nespochybňuje jeho právo na zastupovanie, čo oceňuje, nakoľko väčšina súdov, má aj vo vzťahu k tomuto právu zatiaľ nejasnosti. Spochybňuje však účelnosť uplatňovania náhrady trov konania. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc vyplýva z čl.47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len SR), ktorého znenie citoval, a ESĽP toto právo opakovane vo svojich rozhodnutiach zaraďuje medzi základné práva. Aj on, ako občianske združenie zložené, až na jednu výnimku, z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Jeho vstupom, zastúpeného advokátom do konania, sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitáť v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť. Prax mu potvrdzuje, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom mu poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva. Neinformovaný a rezignovaný spotrebiteľ nevyhľadá ani advokáta ani združenie, a ak áno tak len výnimočne. K postaveniu združenia, ako vedľajšieho účastníka, osobitne dal do pozornosti, najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števec/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str.327-331. Spotrebiteľ bol v súdnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivity. Jeho účasť v konaní, je pre spotrebiteľa efektívna, v zmysle cieľov a účelu, na ktorý je združenie založené. Prax potvrdzuje, že sociálne aj vedomostne slabý spotrebiteľ rezignuje a prijme akékoľvek rozhodnutie. Sám sa brániť nevie a na advokáta nemá. Proti PR alebo rozsudku podá opravný prostriedok len úplne výnimočne, nevie čo je premlčanie a námietku premlčania nevznesie. Žalobca ťaží z pasivity a rezignácie spotrebiteľa. Práve táto nečinnosť spotrebiteľa žalobcovi vyhovuje. Svojou činnosťou napíňa vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov, ako na to poukazuje [čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl.38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora (ďalej len SD) EÚ, vnútroštátna právna úprava, najmä zák. o ochrane spotrebiteľov]. Na napíňanie týchto cieľov je odkázaný na právne služby. Aj keď je združením na ochranu spotrebiteľov, nie sú, až na jednu výnimku právnicki a podľa jeho skúseností s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch a vzhľadom na množstvo vecí, sa bez pomoci advokátov nezaobídú. Jeho členkou je len 1 právnička, ktorá sa však výkonom svojho povolania nezaobrá. Podľa jeho názoru, by však na jeho práve na náhradu trov konania, nič nemenila ani skutočnosť, ak by mal právnikov všetkých členov. Ak má svoje právo na zastupovanie advokátom, na napíňanie svojich cieľov pri ochrane spotrebiteľov v praxi realizovať, je nepochybne potrebné, aby mu súdy priznávali náhradu trov konania, tam kde mu na náhradu trov konania vznikli podmienky. Ak tak súdy konať nebudú, zabránia mu, ako neziskovej organizácii, v pokračovaní v jeho činnosti, čo by nemalo byť cieľom súdov. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok SD EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že má právo aj na advokáta, aj na náhradu trov konania. Dôkaz: rozsudok SD EÚ C-279/09. Za podstatné považoval zdôrazniť, že žalobca neuplatňuje premlčané nároky náhodne, ale masovo, hromadne a účelovo. Pýta sa, prečo tak robí po uplynutí niekoľkých rokov po splatnosti. Po uplynutí niekoľkých rokov, veľká časť spotrebiteľov, zo sociálne slabých vrstiev, už nedisponuje ani zmluvami, ani dokladmi o zaplatení, čo sťažuje obranu proti žalobám, s čím žalobcovia počítajú. Snaha žalobcu kapitalizovať sankcie proti spotrebiteľovi za čo najdlhšie obdobie, je zjavná. S právnymi službami svojho zástupcu je spokojný, rozhoduje sa samostatne, ale v rámci pokynov ktoré od neho obdržal a v jeho prospech, teda v prospech spotrebiteľov, v súlade s účelom a cieľmi, ktoré združenie pri ochrane spotrebiteľov má a v súlade s profesiou advokáta a ich dohodou. Súdom by nemalo prekážať to, že jeho zástupca, ktorý sa výkonom advokácie živí, očakáva za svoju prácu odmenu. On mu odmenu môže poskytnúť len vtedy, ak mu bude priznávaná náhrada trov konania. Tento postup je legálny a ani on, ani jeho zástupca sa za neho nehanbia a hlásia sa k nemu, nakoľko sú presvedčení, že slúžia dobrej veci a že presadzujú verejný celospoločenský záujem. Nemyslí si ale, že aj túto prospešnú

činnosť je jeho zástupca povinný vykonávať dlhodobo bezplatne, navyše na vlastné náklady, na rozdiel od zástupcov vymáhačských organizácií a dodávateľov, ktorým súdy, stále vo väčšine prípadov náhradu trov konania priznávajú. Bol aj toho názoru, že aj v iných právnych povolaniach právnici majú vyplácaný plat, nielen keď riešia ťažké kauzy, ale aj keď riešia ľahké kauzy. Nepracujú zadarmo. Ak by sa advokát chcel špecializovať na tento druh agendy - podľa názoru súdu o nepriznávaní náhrady trov konania združeniu - musel by skrachovať. Chcel ešte ozrejmiť, že nakoľko je neziskovou organizáciou, vlastné prostriedky nemá. Za posledné 2 roky obdržal dotáciu 4 000 €, z ktorých mu bolo vyplatených len 1 000 €, čo však nepostačuje ani na známky. Ale nie to chcel zdôrazniť. Chcel zdôrazniť, že v sporoch, v ktorých je žalobca neúspešný, by sa jeho neúspešné spory nemali dotovať z prostriedkov štátu, resp. z prostriedkov jemu (vedľajšiemu účastníkovi) pridelených a teda z prostriedkov daňových poplatníkov. Čím by si mal žalobca takúto ochranu zaslúžiť? Je nesporné, že vzhľadom na rozsah agendy a jej právnu variabilitu, sa bez právneho zast. nezaobíde. Ako uviedol, nie je v jeho možnostiach fyzicky zvládnuť všetky spotrebiteľské veci na súdoch v SR, preto vstupuje do konaní len na niektorých súdoch (Východné Slovensko a len okresné súdy v sídlach krajských súdov, čo sa týka ďalších krajov SR), na väčšine súdov teda nevystupuje. Čo sa týka dodávateľských subjektov, vstupuje z desiatok dodávateľských subjektov len do konaní začatých vybranými 6 žalobcami, ktorí skupujú pohľadávky od ostatných dodávateľov (kamenných bánk, nebankových subjektov, telefónnych operátorov, atď.). Stačí teda porovnať, ako podporujú súdy, na ktorých vystupuje, ako súdy, na ktorých nevystupuje a o potrebe a účelnosti nemôže byť žiadne pochybnosti. Aj táto agenda len na niektorých súdoch a vo vzťahu len k niektorým dodávateľom však predstavuje také množstvo, že jej spracovanie vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali a na technické zabezpečenie a pracovné prostriedky a pomôcky, slúžiace na jej spracovanie. To sa týka aj adekvátnych kancelárskych priestorov. Počas 2 rokov sa mu zatiaľ podarilo nájsť len 2 takéto advokátske kancelárie. Dvaja advokáti, ktorí s ním spolupracujú zakúpili potrebné technické pracovné prostriedky a prijali ďalších pracovníkov. Predpokladá, že súdu je z jeho činnosti zrejmé, koľko pracovného nasadenia je potrebné na spracovanie predmetnej agendy, ktorá sa na jej konci ukáže, v konkrétnej jednotlivéj veci, ako rutinná a jednoduchá. Treba však vidieť, koľko práce je zhmotnené v množstve týchto „jednoduchých“ vecí a najmä, aký je jej celkový efekt pre spotrebiteľov. Z hľadiska komplexného poňatia, to nie je agenda jednoduchá. Je nákladná a bez jeho advokátov a ich kancelárií neuskutočiteľná a nezvládnuteľná. Podľa jeho názoru, by malo byť všeobecným celospoločenským cieľom a aj záujmom, ku ktorému by mali prispieť aj súdy, aby sa predmetná spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac združení a aby v každom konaní vystupoval za združenie advokát a aby týmto spôsobom sa čo najskôr táto agenda zredukovala na minimum, aby dodávatelia prestali skúšať a prestali podávať žaloby odsúdené dopredu na neúspech, ak je proti nim kvalifikovaná obrana. Ak však neriskujú ani len náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplatí a budú to robiť naďalej a zahlcovať súdy tisíckami žalôb, ktoré by inak pri vytvorení podmienok pre účinné pôsobenie združení podané nikdy neboli. Ďalší vývoj, tak ako sa vyvíja aj spotrebiteľské právo, závisí od toho, či bude môcť svoju činnosť efektívne s pomocou advokátov rozširovať, a to len za predpokladu, že mu v úspešných konaniach budú priznávané náhrady trov konania a vyhrá rezignovaný a zbedačený spotrebiteľ alebo mu náhrady trov konania priznávané nebudú, svoju hromadnú a najefektívnejšiu pomoc spotrebiteľom bude musieť ukončiť a dodávatelia a vymáhačské organizácie vyhrajú, a nič im nebude brániť naďalej v uplatňovaní premičaných pohľadávok, pozostávajúcich nielen z istiny, ale aj nemorálnych úrokov z úverov, neplatných sankčných mechanizmov a to dokonca aj pri odstúpeniach od zmluvy, keď je nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako tomu bolo pred jeho vstupmi do konaní a ako je tomu aj v súčasnosti na súdoch, do konaní na ktorých doposiaľ nemohol z finančných a kapacitných dôvodov vstúpiť. Jeho cieľom je, aby aj advokáti zistili, že ak sa budú v spolupráci so združeniami venovať hromadne spotrebiteľskému právu, tak neskrachujú z dôvodu, že súdy nepriznávajú združeniu náhradu trov konania ani v úspešných konaniach. Len tak sa bude možné celoplošne s nečestnosťami a nemorálnosťami v spotrebiteľskom práve vypoariadať. Vzhľadom na státisíce spotrebiteľských sporov na súdoch SR a vzhľadom na enormné personálne, technické a finančné náklady, ktoré zatiaľ za neho znášajú jeho zástupcovia pri jeho zastupovaní, sa preto nedomnieva, že nie je namieste konštatovanie súdu, že ak využil na zastupovanie advokáta, tak nie je možné považovať za účelné vynaložené náklady pre účely náhrady trov konania. Naopak, nielenže tieto náklady sú účelné, čoho dôkazom sú výsledky konaní, ako je toto, ale sú nevyhnutné na umožnenie pokračovania v jeho najefektívnejšej činnosti pri ochrane spotrebiteľov. Ostáva mu len veriť, že túto svoju efektívnu činnosť, súdy SR, cez inštitút náhrady trov konania v prospech dodávateľských a vymáhačských spoločností nezablokujú. Jeho činnosť musí a objektívne môže predovšetkým spočívať v organizačnej a celkovej manažérskej činnosti a aj do budúcnosti je jeho zámerom výkon tejto svojej činnosti realizovať v súdnych konaniach, predovšetkým prostredníctvom advokátov, čo je v prvom rade

ich doménou. Je evidentné, že nemá snahu o žiadne navyšovanie trov konania. Obmedzuje sa na prevzatie a prípravu zast., odpor, ak bol vydaný PR a vyjadrenie k žalobe, ak mu bola doručená. Práve preto sa snaží reagovať už v prvom podaní na predpokladanú obranu u žalobcu, známu mu z obdobných vecí. Okrem toho, vzhľadom na skutočnosť, že vo veci bol vydaný PR, s náhradou trov konania pre žalobcu, je nerovnosť prístupu súdu k nemu a k žalobcovi očividná. K rozhodovaniu o náhrade trov konania, vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi. K rozhodovaniu o náhrade trov konania, vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, si dovoľil predložiť, napr. uznesenie Krajského súdu (ďalej len KS) Prešov 2Co/16/2012 z 23.2.2012, 18Co/16/2012 z 23.2.2012, 9Co/37/2012 zo 16.5.2012, 7Co/31/2012 z 30.4.2012, rozsudok KS Prešov 3Co/26/2012 z 23.5.2012, 16Co/33/2012 zo 16.4.2012, uznesenie KS Prešov 19Co/13/2012 z 3.4.2012, uznesenie KS Košice 1Co/367/2011 zo 14.3.2012, uznesenie KS Banská Bystrica 17Co/87/2012 z 25.4.2012, 15Co/92/2012 z 10.5.2012 a uznesenie KS Košice 5Co/102/2012 z 19.4.2012. Dôkaz: uznesenie KS Prešov 2Co/16/2012 z 23.2.2012, 18Co/16/2012 z 23.2.2012, 9Co/37/2012 zo 16.5.2012, 7Co/31/2012 z 30.4.2012 rozsudok KS Prešov 3Co/26/2012 z 23.5.2012, 16Co/33/2012 zo 16.4.2012 uznesenie KS Prešov 19Co/13/2012 z 3.4.2012, uznesenie KS Košice 1Co/367/2011 zo 14.3.2012, uznesenie KS Banská Bystrica 17Co/87/2012 z 25.4.2012, 15Co/92/2012 z 10.5.2012, uznesenie KS Košice 5Co/102/2012 z 19.4.2012. Poukázal na rozsudok SD EÚ C-279/09. Do pozornosti dal aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (jeho znenie citoval). Názor súdu je v rozpore so znením § 137 O. s. p. V prípade pochybností a vzhľadom na postoj súdu pri výklade únijných noriem v otázke práva vedľajšieho účastníka, ktorým je združenie na ochranu spotrebiteľa, zastúpené advokátom a v prípade úspechu, práva na náhradu trov konania, navrhol konanie prerušiť a požiadať SD EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke: 1. Či čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.38 v spojení s čl.47 Charty základných práv EÚ, treba vykladať tak, že právom na súdnu ochranu, je aj právo združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov na právne zast. 2. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl.47 v spojení s čl.38 Charty základných práv EÚ a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod právom združení podľa čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania. 3. Či čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.47 v spojení s čl.38 Charty základných práv EÚ sa majú vykladať tak, že združeniu patrí náhrada trov za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky, podľa čl.6 ods.1 smernice Rady 93/13/EHS alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praxe podľa smernice Rady 2005/29/ES. Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho ods. taká, že združeniu patrí náhrada trov konania, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom, po vnesení námietky premlčania. 4. Či právna úprava, akou je § 142-151 O. s. p. odporuje právu EÚ, ak neumožňuje združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje. 5. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a združenia na súdnu ochranu podľa čl.47 v spojení s čl.38 Charty základných práv EÚ a čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo združeniu napriek ich úspechu v súdnom konaní a pritom sa nevyporiada s odlišnými rozhodnutiami v porovnateľných veciach, ktoré boli súdu predložené a ktoré sú zjavne právne odlišne odôvodnené. Inak navrhol uznesenie v napadnutom výroku zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania. Podrobne vyčíslil z čoho doterajšie trovy konania pozostávajú.

Žalobca k odvolaniu podanému vedľajším účastníkom uviedol nasledovné: Dovoľuje si poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.). Zastáva názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie. Vedľajší účastník podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj KS v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast. Ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania. Inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by vedľajší účastník - združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. Obdobný právny názor vyjadril aj KS v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí 17Co/164/2012. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch

vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Zastáva názor, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 O. s. p., spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bol v zmysle § 29 ods.2 O. s. p. súdom ustanovený opatrovník. Vzhľadom na to, že ustanovený opatrovník disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania a patria mu všetky procesné prostriedky na zabezpečenie nevyhnutnej a účinnej ochrany práv a povinností neprítomného účastníka - žalovaného, zastáva názor, že nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy. V zmysle uvedeného nemožno zo strany vedľajšieho účastníka hovoriť o trovách účelne vynaložených. Má z vlastných skúseností vedomosť, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania. Rovnaký právny názor vyjadril aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Dovoľuje si poukázať na to, že uvedenú činnosť by mal byť schopný účelne zabezpečiť aj samotný vedľajší účastník. Paušálny vstup vedľajšieho účastníka zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast. Obdobný právny názor vyslovil aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012. Vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil zástupcovi generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu vedľajšieho účastníka, je tu dôvodná pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania. Z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle uvedeného zastáva názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p. Vedľajší účastník v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012. Dovoľuje si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) v náleze II.ÚS78/03, ako aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 16Co/100/2012. Vedľajší účastník v podanom odvolaní v súvislosti s dôvodnosťou trov konania vedľajšieho účastníka poukazuje na § 137 O. s. p. Zastáva však (žalobca) názor, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného, ktorý žalovaného v konaní nezastupuje. KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/40/2012 vyjadril právny názor, že „v tomto konaní však nevystupuje ako splnomocnený zástupca žalovaného, pričom možno predpokladať, že o vstupe do konania vedľajšieho účastníka ani žalovaný nemá žiadnu vedomosť“. Obdobný právny názor vyjadril KS v Prešove aj v rozhodnutí 13Co/35/2012. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného prepisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastáva názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Zastáva názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky SD EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka, uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. Zastáva názor, že

v zmysle práva EÚ je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže SD EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom EÚ, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci. V zmysle uvedeného má za to, že priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu. Obdobný právny názor vyslovil aj KS v Košiciach sp. zn. 9Co/70/2012: „Odvolací súd k zneniu navrhovanej prejudiciálnej otázky ešte pripomína, že ust. procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní aj rozkazných sporov je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom EÚ (zásada efektivity).“ Zároveň si dovoľil poukázať na to, že vedľajší účastník sa prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, avšak z urputnej snahy o predloženie prejudiciálnych otázok na SD EÚ ohľadom nároku združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania, možno nadobudnúť skôr dojem ochrany najmä svojich záujmov. V zmysle uvedeného má za to, že návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky na SD EÚ je nedôvodný a účelový, nakoľko posúdenie priznania náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. ho potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní, ktoré vyčísľil.

Doplniacím uznesením 7C/39/2012-131 z 12.12.2013 súd doplnil uznesenie 7C/39/2012-41 z 19.6.2012 o tento výrok: Vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení doplnacieho uznesenia uviedol, o. i., že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. (citoval znenie § 146 ods.2 O. s. p.) a to z týchto dôvodov: Vedľajší účastník vstúpil do konania podaním z 2.12.2011 (čl.24). Zo Stanov vedľajšieho účastníka z § 2 bod 1 vyplýva, že cieľom činnosti občianskeho združenia je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.). Vedľajší účastník si uplatnil trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zast. 218,47 €. Pri rozhodovaní o trovách konania musí prihliadať na zásadu úspechu v konaní a v prípade zastavenia konania, aj na zásadu zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania, avšak zároveň je povinný skúmať aj účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva. V danej veci by vedľajšiemu účastníkovi teda patrili trovy konania z dôvodu, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania. Vedľajší účastník si iné trovy konania, ako trovy právneho zast. neuplatnil. Nepriznal však trovy konania vedľajšiemu účastníkovi predstavujúce trovy právneho zast., pretože tieto trovy považoval za neúčelné, nadbytočné a nehospodárne. Vedľajší účastník sa sám prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľov aj v rámci súdneho konania, preto zo svojej podstaty má byť schopná poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Cieľom Združenia na ochranu spotrebiteľa je, o. i., kolektívna ochrana spotrebiteľov, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Poukázal na to, že podania vedľajšieho účastníka sú všeobecné a sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach. Odbornosť vyjadrení spočíva len vo vpisovaní nových údajov do už pripravených podaní, preto - podľa jeho názoru - podania vedľajšieho účastníka nevyžadujú osobitnú odbornú prípravu a mohol ich vykonať aj samotný vedľajší účastník, keďže tento má preukázateľne už zo zák. spôsobilosť zastupovať spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a tiež zo zák. vyplýva aj jeho právna spôsobilosť na takéto zastupovanie a to bez nutnosti dať sa zastúpiť advokátom. Vstup tohto združenia do konania, pre vstup ktorého nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania najmä, keď sa združenie dalo zastúpiť advokátom a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast. Zastával názor, že len na základe skutočnosti, že žalovaný je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zast. Zastúpenie Združenia ako vedľajšieho účastníka je nadbytočné a nehospodárne a splnomocnením advokáta na zastupovanie v konaní sa neúčelne zvyšujú trovy vedľajšieho účastníka. Nepovažuje ich za účelne vynaložené aj podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS78/03 z 9.9.2004 (bod 4 Nálezu), keďže vedľajší účastník dajúc si za cieľ - kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, musí byť nepochybne natoľko právne erudovaný a musí disponovať takými pracovníkmi, ktorí dokážu zabezpečiť cieľ združenia. Je teda neúčelné, aby Združenie, ktoré bolo založené za účelom ochrany spotrebiteľov a

ktoré sa špecializuje na ochranu spotrebiteľa, v konaní pred súdom zastupoval advokát, keďže samotné Združenie by malo byť odborne spôsobilé na bránenie záujmov spotrebiteľa aj v konaní pred súdom, keďže táto činnosť tvorí podstatu jeho činnosti.

Vedľajší účastník podal včas odvolanie proti dopĺňaciemu uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva. Uviedol: Súd rozhodol podľa § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. Podľa tohto ust. by mu však mala byť náhrada trov konania priznaná. Z napadnutého uznesenia tak nevyplýva, podľa akého ust. zák. súd rozhodol, keď mu náhradu trov konania nepriznal a v tomto smere je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné. Osobitne dal do pozornosti, najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števček/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str.521-525, z ktorého citoval vybratú časť. S argumentáciou súdu, že v tomto konaní sú jeho trovy neúčelné, sa už judikatúra KS vyporiadala. Za všetky poukázal, napr. na uznesenie KS Banská Bystrica 13Co/193/2012 z 30.7.2012, z ktorého citoval. Poukázal na výstižné uznesenie KS Prešov 20Co/127/2013 z 30.8.2013, z ktorého citoval. Je neziskovou organizáciou, zloženou z laikov v oblasti práva. Bez pomoci advokátov, ktorých kancelárie sú na to dostatočne priestorovo, materiálne, technicky a personálne vybavené, by množstvo spotrebiteľskej agendy, do ktorej bol ešte schopný vstúpiť, ale ktorá je len zlomkom z množstva, ktoré si ochrana spotrebiteľov na desiatkach súdov v SR vyžaduje, nezvládol. Problémom je aj to, že za 2 roky činnosti našiel len 2 advokátske kancelárie, ktoré od neho nepožadujú žiadne financie a dohodli sa len na odmene, ktorá bude predstavovať priznanú a vymoženú náhradu trov konania. Nakoľko nemá ani podmienky kancelárske, ani nemá vlastné finančné prostriedky a ani personálne obsadenie, jedinou možnosťou na obstarávanie aspoň časti spotrebiteľskej agendy, sú ochotné advokátske kancelárie. Nie je mu jasné, prečo by v súčasných právnych pomeroch nemal mať možnosť realizovať svoju činnosť prostredníctvom advokátskych kancelárií, ale sa tvrdí, že by mal činnosť vykonávať vlastnými prostriedkami, keď je zjavne, že vlastnými prostriedkami, ju zvládnuť objektívne nemôže. Kto mu zaplatí priestory, ľudí, techniku, kancelárske potreby, atď. Zatiaľ to robia jeho advokáti na svoje náklady, nakoľko zakúpili potrebné technické pracovné prostriedky a prijali ďalších pracovníkov. Ak mu súdy nebudú náhradu trov konania priznávať, stratí aj týchto 2 advokátov, nakoľko nemôže od nich požadovať, aby výkon svojho povolania, ktorým sa živia, vykonávali dlhodobo zadarmo. Pre dodávateľov a vymáhačské spoločnosti by to bola vynikajúca správa. Ak by mu však súdy náhradu trov konania priznávali, spotrebiteľská agenda by sa stala atraktívnou aj pre ďalších advokátov a záplava žalôb podávaných na súdy, ktorými sú uplatňované premlčané nároky, pozostávajúce aj z úžerných úrokov, neprijateľných a teda neplatných zmluvných podmienok, zmluvných pokút, poplatkov a sankčných mechanizmov, by za niekoľko mesiacov prestala. Podľa jeho názoru, by malo byť všeobecným celospoločenským cieľom a aj záujmom, ku ktorému by mali prispieť aj súdy, aby sa predmetná spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac združení a aby v každom konaní vystupoval za združenie advokát a aby týmto spôsobom sa čo najskôr táto agenda zredukovala na minimum, aby dodávatelia prestali skúšať a prestali podávať žaloby odsúdené dopredu na neúspech. Ak však neriskujú ani len náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplatí a budú to robiť naďalej a zahlcovať súdy tisíckami žalôb, ktoré by inak podané nikdy neboli. Ďalší vývoj, tak ako sa vyvíja aj spotrebiteľské právo, závisí od toho, či bude môcť svoju činnosť efektívne s pomocou advokátov rozširovať, a to len za predpokladu, že mu v úspešných konaniach budú priznávané náhrady trov konania a vyhrá rezignovaný a zbedačený spotrebiteľ alebo mu náhrady trov konania priznávané nebudú, svoju hromadnú a najefektívnejšiu pomoc spotrebiteľom bude musieť ukončiť a dodávatelia a vymáhačské organizácie vyhrajú, a nič im nebude brániť naďalej v uplatňovaní premlčaných pohľadávok, pozostávajúcich nielen z istiny, ale aj nemorálnych úrokov z úverov, neplatných sankčných mechanizmov a to dokonca aj pri odstúpeniach od zmluvy, keď je nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako tomu bolo pred jeho vstupmi do konaní a ako je tomu aj v súčasnosti na súdoch, do konaní na ktorých doposiaľ nemohol z finančných a kapacitných dôvodov vstúpiť. Jeho cieľom je, aby aj advokáti zistili, že ak sa budú v spolupráci so združeniami venovať hromadne spotrebiteľskému právu, tak neskrachujú z dôvodu, že súdy nepriznávajú združeniu náhradu trov konania ani v úspešných konaniach. Len tak sa bude možné celoplošne s nečestnosťami a nemorálnosťami v spotrebiteľskom práve vyporiadať. Jemu ide o vyčistenie spotrebiteľských právnych vzťahov od nečestnosti a nemorálnosti a súdy by mu v tom nemali brániť, ale by ho v tom mali podporiť. Cieľom štátu a jeho orgánov by malo byť vniesť do spotrebiteľských právnych vzťahov čestnosť a morálnosť. Vzhľadom na státisíce konaní, ktoré vyvolávajú ekonomicky, materiálne a personálne vybavení dodávatelia a vymáhačské spoločnosti, nemajú neziskové združenia šancu držať so žalobcami krok, čo dodávateľom a vymáhačským spoločnostiam maximálne vyhovuje, lebo majú na súdoch voľné pole pôsobnosti. Spotrebiteľ sa sám brániť nevie a súd mu ochranu neposkytne. Archívy súdov sú plné dôkazov. Vtom momente, ako sa nájde efektívny spôsob pre činnosť združení, s pomocou advokátskych kancelárií, vynoria sa ihneď úvahy o nehospodárnosti, nadbytočnosti

a účelovosti právneho zastúpenia, s poukazom na množstvo vecí a náhradu trov právneho zast. Ale veď o to ide, aby sa nečestným dodávateľom a vymáhačským spoločnostiam neoplatilo skupovať premlčané pohľadávky, ktoré v sebe obsahujú nemorálne úroky, neprijateľné a teda absolútne neplatné zmluvné podmienky a znásobené sankčné mechanizmy, spoliehajúc sa na to, že neinformovaní a rezignovaní spotrebiteľia sa brániť nebudú a súd spotrebiteľom ochranu ex offio neposkytne. Pri takomto rozhodovaní o náhrade trov konania sa dodávateľom a vymáhačským spoločnostiam stále oplatí zahlcovať súdy na Slovensku tisícami ďalších žalôb. Nič neriskujú. Citoval znenie čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl.38 a čl. 47 Charty základných práv EÚ. K odôvodneniu napadnutého uznesenia dodal, že žiadna norma, upravujúca právny status Združenia na ochranu spotrebiteľov neobmedzuje, a ani nemôže obmedzovať jeho ústavné právo na právne služby a ani s tým spojené práva na náhradu trov konania. Konštatovania súdu o neúčelnosti nim vynaložených nákladoch na zastupovanie, objektívne prispievajú k ochrane hospodárskych záujmov vymáhačských a dodávateľských organizácií, ktorých hospodárska politika je založená na používaní neprijateľných zmluvných podmienok, nekalých obchodných praktík a v masovom uplatňovaní premlčaných pohľadávok. Pokiaľ súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukazuje na to, že je právnickou osobou a poukazuje na jeho predmet činnosti a vyvodzuje z toho záver, že jeho zastúpenie je nadbytočné, neúčelné, a nehospodárne, tak táto argumentácia sa mu javí byť veľmi jednostranná a nespravodlivá, keď súdu nevedí, že silná spoločnosť, ktorou je právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávky žalobcovi, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok, ako predmetom svojej činnosti a súdu nevedí, prečo sa táto inkasná spoločnosť, patriaca k najväčším v EÚ, ktorá podľa svojej internetovej stránky zamestnáva len na Slovensku 230 zamestnancov, dáva zastupovať silnou špecializovanou advokátskou kanceláriou, proti slabým spotrebiteľom. Prečo súdu u žalobcu nevedí, že tak robí, napriek tomu, že vykonáva svoj predmet činnosti, ale u vedľajšieho účastníka to prekáža? Žalobca v desaťtisícoch typových žalôb je zastúpený advokátom. Zatiaľ sa na súdoch, ktoré sú toho názoru, že združeniu, ktoré bráni celospoločenský a únijný záujem na ochranu spotrebiteľov, náhrada trov konania nepatrí, nestretli s úvahami súdov, že žalobcovi, pri ochrane len jeho vlastných hospodárskych záujmov, by náhrada trov konania potom takisto nemala patriť. Čo je cieľom skupovania pohľadávok žalobcom a čo je cieľom právneho zastupovania žalobcu advokátom. Toto zastupovanie sa súdu nevidí nadbytočné, neúčelné a nehospodárne, ale ako nadbytočné, neúčelné a nehospodárne súd vidí to, že sa združeniu s pomocou advokáta podarí zachrániť spotrebiteľa. Diametrálne rozdielne posudzovanie tých istých skutočností, pri úvahách o náhrade trov konania u združenia na ochranu spotrebiteľov a u vymáhačskej organizácie je zjavné a pre neho ťažko pochopiteľné. Pritom on, pri ochrane spotrebiteľov, môže vstúpiť len do tých súdnych konaní, ktoré dodávateľ, resp. vymáhačská spoločnosť, podaním žaloby, iniciuje. Jeho konanie je len logickým a primeraným následkom príčin vyvolaných dodávateľmi a vymáhačskými spoločnosťami. Navrhol zistiť, napr., za posledné 2 roky, v koľkých konaniach zbral žalobca žalobu späť alebo bol neúspešný, v konaniach, do ktorých nevstúpil a v koľkých, do ktorých sme vstúpil. Toto zistenie by malo byť dostatočným argumentom na preukázanie účelnosti, hospodárnosti a nenadbytočnosti jeho vstupovania do konaní, prostredníctvom advokáta. Samozrejme, z hľadiska záujmov žalobcu ide u neho o účelové, nadbytočné a nehospodárne právne zastúpenie. Faktom je, že súdy dlhodobo vybavovali spotrebiteľskú agendu vydávaním PR, a to v drvivej väčšine v rozpore s § 172 ods.9 O. s. p., príp. rozsudkami pre zmeškanie, v rozpore s § 153b ods.5 písm. d) O. s. p. Mnohé súdy tak robia naďalej. Preto je možné, že niektoré súdy môžu chápať jeho aktivity, len ako príčinu nárastu práce. Takýto prístup k spotrebiteľskej agende, by však už v súčasnosti nemal mať v spoločnosti miesto. Úloha súdov je pri zjednaní nápravy v spotrebiteľskom právnom prostredí jedinečná a nezastupiteľná. Ide o to, ako sa jej súdy zhodia. Príčinou sú žaloby, ktoré nemali byť vôbec podané. Postup súdov, aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania určí, či podávanie takýchto žalôb bude bez rizika hospodárskej straty dodávateľov a vymáhačských spoločností pokračovať, alebo sa veľmi rýchlo zastaví. Súdy majú nezastupiteľnú úlohu v spotrebiteľskej agende pri zvyšovaní životnej úrovne spotrebiteľov, ktorými sú vlastne všetci občania a takto majú možnosť prispievať k prosperite celej spoločnosti. On chce byť v tomto procese nápomocný, pokiaľ mu v tom súdy SR nebudú brániť. Desaťtisíce občanov, sú v dôsledku splácania úžerníckych úverov alebo úverov zaťažovaných neprijateľným sankčným mechanizmom, a to často z premlčaných nárokov, od trhu odstavené. Okrem základných potravín a vecí na prežitie, si nie sú schopní kúpiť žiaden spotrebný tovar, čo brzdí výrobu a celkový rozvoj spoločnosti. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc vyplýva z čl.47 ods.2 Ústavy SR (citoval jeho znenie) a ESLP toto právo opakovane vo svojich rozhodnutiach zaraďuje medzi základné práva. Aj on, ako občianske združenie zložené z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Jeho vstupom, zastúpeného advokátom do konania, sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitáť v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v

riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebitelia sa nedokážu náležite brániť. Prax mu potvrdzuje, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom mu poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva. Neinformovaný a rezignovaný spotrebiteľ nevyhľadá ani advokáta ani združenie, a ak áno tak len výnimočne. K postaveniu združenia, ako vedľajšieho účastníka, osobitne dal do pozornosti, najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števček/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str.327-331. Spotrebiteľ bol v súdnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivity. Jeho účasť v konaní, je pre spotrebiteľa efektívna, v zmysle cieľov a účelu, na ktorý je združenie založené. Prax potvrdzuje, že sociálne aj vedomostne slabý spotrebiteľ rezignuje a prijme akékoľvek rozhodnutie. Sám sa brániť nevie a na advokáta nemá. Proti PR alebo rozsudku podá opravný prostriedok len úplne výnimočne, nevie čo je premlčanie a námietku premlčania nevznesie. Žalobca ťaží z pasivity a rezignácie spotrebiteľa. Práve táto nečinnosť spotrebiteľa žalobcovi vyhovuje. Svojou činnosťou napĺňa vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov, ako na to poukazuje (čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl.38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky SD EÚ, vnútroštátna právna úprava, najmä zák. o ochrane spotrebiteľov). Na napĺňanie týchto cieľov, je odkázaný na právne služby. Aj keď je združením na ochranu spotrebiteľov, nie sú právnici a podľa jeho skúseností s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch a vzhľadom na množstvo vecí, sa bez pomoci advokátov nezaobíde. Na podporu svojich argumentov poukázal na uznesenie KS Košice 6Co/132/2013 z 30.9.2013, z ktorého citoval. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok SD EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že má právo aj na advokáta, aj na náhradu trov konania. Vzhľadom na státisíce spotrebiteľských sporov na súdoch SR a vzhľadom na enormné personálne, technické a finančné náklady, ktoré zatiaľ za neho znášajú jeho zástupcovia pri jeho zastupovaní, sa preto sa domnieva, že nie je namieste konštatovanie súdu, že ak využil na zastupovanie advokáta, tak nie je možné považovať za účelné vynaložené náklady pre účely náhrady trov konania. Naopak, nielenže tieto náklady sú účelné, čoho dôkazom sú výsledky konaní, ako je toto, ale sú nevyhnutné na umožnenie pokračovania v jeho najefektívnejšej činnosti pri ochrane spotrebiteľov. Ostáva mu len veriť, že túto svoju efektívnu činnosť, súdy SR, cez inštitút náhrady trov konania nezablokujú. Jeho činnosť musí a objektívne môže predovšetkým spočívať v organizačnej a celkovej manažérskej činnosti a aj do budúcnosti je jeho zámerom výkon tejto jeho činnosti realizovať v súdnych konaniach, predovšetkým prostredníctvom advokátov, čo je v prvom rade ich doménou. Nakoľko súd s nim ako s vedľajším účastníkom zastúpeným zástupcom koná a on takto koná so súdom, nemali by byť pochybnosti o tom, že musel byť uskutočnený právny úkon, na základe ktorého vznikol medzi nim a jeho zástupcom právny vzťah s obsahom, ktorý umožnil, že súd s nim ako s vedľajším účastníkom, zastúpeným zástupcom koná. Nemali by preto byť pochybnosti o tom, že bol uskutočnený úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom. S touto otázkou sa už KS SR vo svojich rozhodnutiach vysporiadali, napr. uznesením KS Košice 1Co/247/2012 z 31.10.2012, 2Co/285/2012 zo 17.12.2012, 2Cob/104/2012 z 29.6.2012, uznesením KS Prešov 8Co/69/2012 z 26.7.2012, 14Co/81/2012 z 11.12.2012, uznesením KS Banská Bystrica 15Co/92/2012 z 10.5.2012, 15Co/214/2012 zo 4.2.2013, z ktorých osobitne citoval a vybral z uznesenia KS Košice 1Co/247/2012 z 31.10.2012, 2Co/285/2012 zo 17.12.2012, 2Cob/104/2012 z 29.6.2012, z uznesenia KS Prešov 8Co/69/2012 z 26.7.2012, 14Co/81/2012 z 11.12.2012, z uznesenia KS Banská Bystrica 15Co/92/2012 z 10.5.2012 a 15Co/214/2012 zo 4.2.2013. Ak mu súd vytýka, že jeho vyjadrenia sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach, k tomu uviedol, že jeho podania sú len reakciou na povrchné formulárové žaloby žalobcov a nie je mu jasné, prečo by mal pri vznášaní totožných námietok využívať stále iné, inovované formulácie. Žalobcovi súd jeho formulárové žaloby nevytýka. Na podporu svojich argumentov poukázal na odôvodnenie uznesenia KS Banská Bystrica 16Co/291/2013 z 3.7.2013, z ktorého citoval vybratú časť. K právu vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania poukázal zo stoviek rozhodnutí, podľa jednotlivých senátov KS, príkladmo aspoň na jedno z toho ktorého senátu, a to na: uznesenie KS Košice 1Co/78/2012 z 13.6.2012, rozsudok KS Košice 2Co/127/2012 z 15.11.2012, uznesenie KS Košice 2Cob/104/2012 z 29.6.2012, 3Co/79/2012 z 29.6.2012, uznesenie 3Cob/148/2012 z 31.8.2012, 4Co/53/2012 z 19.7.2012, 4Cob/90/2012 z 31.7.2012, 5Co/102/2012 z 19.4.2012, 6Co/333/2012 z 30.11.2012, 9Co/96/2012 z 24.5.2012, 11Co/143/2012 z 31.5.2012, rozsudok KS Prešov 1Co/27/2012 z 30.5.2012, uznesenie KS Prešov 2Co/16/2012 z 23.2.2012, rozsudok KS Prešov 3Co/26/2012 z 23.5.2012, 4Co/16/2012 zo 7.9.2012, uznesenie KS Prešov 5Co/63/2012 z 22.5.2012, 6Co/16/2012 z 31.5.2012, rozsudok KS Prešov 7Co/36/2012 z 21.6.2012, uznesenie KS Prešov 8Co/21/2012 z 21.5.2012, 9Co/37/2012 zo 16.5.2012, 10Co/56/2012 zo 6.7.2012, rozsudok KS Prešov 11Co/37/2012 zo 7.6.2012, uznesenie KS Prešov 12Co/9/2012 z 29.5.2012, 13Co/47/2012 z 10.7.2012, 14Co/37/2012 z 27.8.2012, rozsudok KS Prešov 15Co/34/2013 z 27.9.2013, 16Co/33/2012 zo 16.4.2012, uznesenie KS Prešov 17Co/60/2012 z 15.5.2012, 18Co/16/2012 z 23.2.2012, 19Co/13/2012

z 3.4.2012, 20Co/53/2012 z 31.5.2012, uznesenie KS Banská Bystrica 13Co/200/2012 z 8.8.2012, uznesenie KS Banská Bystrica 14Co/240/2012 z 20.6.2012, 15Co/92/2012 z 10.5.2012, rozsudok KS Banská Bystrica 16Co/187/2012 z 28.6.2012, uznesenie KS Banská Bystrica 17Co/87/2012 z 25.4.201, 41Cob/99/2012 z 27.6.2012, rozsudok KS Bratislava 9Co/352/2012 zo 14.3.2013, uznesenie KS Trnava 10Co/93/2012 z 21.3.2013, 23Co/305/2012 zo 17.4.2013, 24Co/106/2013 z 30.4.2013, uznesenie KS Nitra 7Co/194/2012 z 31.8.2012, 8Co/201/2012 z 30.11.2012, rozsudok KS Nitra 9Co/204/2012 zo 16.8.2012, uznesenie KS Nitra 25Co/179/2012 z 31.7.2012, uznesenie KS Žilina 7Co/361/2012 z 12.12.2012, 8Co/258/2012 z 31.7.2012, uznesenie KS Trenčín 4Co/270/2012 z 28.9.2012, 6Co/235/2012 z 27.11.2012, 17Co/179/2012 z 31.7.2012, 19Co/280/2012 z 27.12.2012. Z niektorých osobitne vybral (citoval) a to z uznesenia KS Košice 9Co/59/2012 z 30.4.2012 a 9Co/106/2012 z 31.7.2012. Poukázal na rozsudok SD EU C-279/09. Do pozornosti dal aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval ho). Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania v plnej výške. Podrobne vyčíslil z čoho doterajšie trovy konania pozostávajú.

Žalobca k odvolaniu podanému vedľajším účastníkom uviedol nasledovné: Dovoľuje si poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.). Zastáva názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie. Vedľajší účastník podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj KS v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast. Ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania. Inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by vedľajší účastník - združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. Obdobný právny názor vyjadril aj KS v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí 17Co/164/2012. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Zastáva názor, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 O. s. p., spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bol v zmysle § 29 ods.2 O. s. p. súdom ustanovený opatrovník. Vzhľadom na to, že ustanovený opatrovník disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania a patria mu všetky procesné prostriedky na zabezpečenie nevyhnutnej a účinnej ochrany práv a povinností neprítomného účastníka - žalovaného, zastáva názor, že nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy. V zmysle uvedeného nemožno zo strany vedľajšieho účastníka hovoriť o trovách účelne vynaložených. Má z vlastných skúseností vedomosť, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania. Rovnaký právny názor vyjadril aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Dovoľuje si poukázať na to, že uvedenú činnosť by mal byť schopný účelne zabezpečiť aj samotný vedľajší účastník. Paušálny vstup vedľajšieho účastníka zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast. Obdobný právny názor vyslovil aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012. Vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil zástupcovi generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu vedľajšieho účastníka, je tu dôvodná pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania. Z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie,

vrátane prvej porady s klientom. V zmysle uvedeného zastáva názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p. Vedľajší účastník v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012. Dovoľuje si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS78/03, ako aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 16Co/100/2012. Vedľajší účastník v podanom odvolaní v súvislosti s dôvodnosťou trov konania vedľajšieho účastníka poukazuje na § 137 O. s. p. Zastáva však (žalobca) názor, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného, ktorý žalovaného v konaní nezastupuje. KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/40/2012 vyjadril právny názor, že „v tomto konaní však nevystupuje ako splnomocnený zástupca žalovaného, pričom možno predpokladať, že o vstupe do konania vedľajšieho účastníka ani žalovaný nemá žiadnu vedomosť“. Obdobný právny názor vyjadril KS v Prešove aj v rozhodnutí 13Co/35/2012. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného prepisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastáva názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia SD EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Zastáva názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. ho potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní, ktoré vyčísliť.

Uznesenie v znení dopĺňacieho uznesenia, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, lebo podstatná časť v ňom uvedených skutočností, nemá pre rozhodnutie v prejednávanej veci nijaký právny význam.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojím zastupovaním v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zastupovanie advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p.

(účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednáwanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa. Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku a žalovaný žiadne trovy neuplatnil. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.